

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו שבת פרשת וישלח תשע"ד לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון תשע"ו

במעודה שלישית

לחלוטין, מה שאין כן אברהם כי גם אחר שינוי שמו לעילוי לא נעקר שם הראשון, כי יש בכלל אברהם אברם, ולזה יצו הא"ל לקרות לו בתמידות אברהם, ואין עקירה לראשון כי בכלל אברהם אברם ע"כ. וכמו כן בשם 'ישראל' יש בו גם שם 'א-ל', ולכן לא נקרא בשם זה אחר כך בפני עצמו, כי הוא כלול בתוך שם ישראל.

ויש לומר עוד בטעם דאהדריה קרא ליעקב, דאיתא בירושלמי (ברכות א-ו) למה נשתנה שמו של אברהם ושמו של יעקב, ושמו של יצחק לא נשתנה. אלו אבותן קראו אותן בשמן, אבל יצחק הקב"ה קראו יצחק שנאמר וקראת שמו יצחק (בראשית יז-ט) ע"כ. אמנם ברש"י כתוב, ויקרא שמו יעקב (כה-כו), הקדוש ברוך הוא, אמר, אתם קריתון לבכורכם שם, אף אני אקרא לבני בכורי שם (תנחומא שמות ד) ע"כ. ואם כן גם שם יעקב נקרא על ידי ה' כמו יצחק. ונראה דמטעם זה אהדריה קרא, וגם בעת ששינה שמו להקרא ישראל, אמר לו אלקים 'שמך יעקב', לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל (כמבואר באור החיים הק' שם), והיינו כי דיבור ה' הוא נצחי ולא ישתנה, ודברך אמת וקים לעד, וכיון שה' קראו יעקב אי אפשר לשם זה להשתנות אלא יכולין להוסיף לו עוד שם, אבל שמך נשאר תמיד בשם יעקב, לא כן אברהם שנקרא כן מאבותיו, ומעשי בני אדם יכולים להשתנות.

ויש לומר דעל זה רומז הכתוב (תהלים סב-יב) אחת דבר אלקים שתים זו שמעתי, כי עוז לאלקים, דקאי על שם יעקב שקרא אותו אלקים בשם זה, וגם כאשר ישתים זו שמעתי, שהוסיפו לו עוד שני שמות, שם א-ל, ושם ישראל, מכל מקום לא החליפו שמו הראשון, אלא נשאר תמיד בשם יעקב, והוא מטעם כי עוז לאלקים, כי שם אשר ה' קורא אותו הוא נצחי, ויש בזה עוז שאי

ויבא יעקב שלם עיר שכם וגו' ויחן את פני העיר וגו', ויקרא לו א-ל אלקי ישראל (לג-יח). בגמרא (שבת לג:) אמר רב שלם בגופו שלם בממונו שלם בתורתו. ויחן את פני העיר, אמר רב מטבע תיקן להם, ושמואל אמר שווקים תיקן להם, ורבי יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם ע"כ. ובמדרש (ב"ר עט-ו) נכס בערב שבת עם דמדומי חמה מבעוד יום, וקבע תחומין מבעוד יום, הדא אמרת ששמר יעקב את השבת קודם שניתן ע"כ. ובאגרא דכלה כתב לרמזו, כי שלשה שמות יש שנקראת בהן השבת, ש'בת, כ'לה, מ'לכתא, ויבא יעקב שלם 'עיר שכם', כשמות עורר שבת כלה מלכתא ע"ש.

ובגמרא (מגילה יח.) מניין שקראו הקב"ה ליעקב א-ל שנאמר ויקרא לו א-ל אלקי ישראל וכו', ויקרא לו ליעקב א-ל, ומי קראו א-ל, אלקי ישראל ע"כ. ונראה דהא דלא מצינו אחר זה שיקראו את יעקב בשם זה, דמצינו להלן (לה-י) ויאמר לו אלקים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך. ואיתא בגמרא (ברכות יג.) כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה וכו', רבי אליעזר אומר עובר בלאו שנאמר (יז-ה) ולא יקרא עוד את שמך אברם. אלא מעתה הקורא ליעקב יעקב הכי נמי, שאני התם דאהדריה קרא, דכתיב (מו-ב) ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ע"כ. וכתוב באור החיים הק' (לה-י) צריך לדעת טעמו של הקב"ה, למה באברהם הקפיד על אברם ועל יעקב לא הקפיד. ויראה כי יש טעם נכון, והוא למה שקדם לנו כי שמות בני האדם הם שמות נפשותם, וה' שם שמות בארץ (תהלים מז-ט), ודרשו ז"ל (שם ז:) אל תקרי שמות אלא שמות ע"כ. והנה יעקב יהיה שם נפש שהיתה לו, ולזה הגם שניתוסף בו רוח אלקים הנקרא 'ישראל', לא מפני זה אבד הראשון, והרי ישנם לראשון גם שני ויכול הוא ליקרא 'יעקב', ואין ראוי שיעקר שמו הראשון

אפשר להעבירו, וכיון שהקב"ה עצמו קראו יעקב, אי אפשר להחליף שם זה לעולם, אלא יכולין להוסיף עליו עוד שמות, אבל לא ישתנה שם יעקב לעולם.

וּנְרָאָה דזהו שאמר עשו, הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמיים, את בכורתי לקח, והנה עתה לקח את ברכתי (כז-לו), שמו לכך נקרא שמו יעקב, על שם סופו שהוא עתיד לעקבני (רש"י). והיינו שעשו שם לבו על מה שנשתנה יעקב ממנו בקריאת השם, שעשו קראו לו אבותיו שמו, ויעקב קרא ה' את שמו, והוא מטעם כי בני בכורי ישראל (שמות ד-כב), וברש"י (שם) שחתם הקב"ה על מכירת הבכורה שלקח יעקב מעשו (שמו"ר ה-ז). ואם כן עצם הדבר שהקב"ה קרא לו שם, בשביל שהוא בנו בכורו, בזה ניתן לו הכח אשר בכורתו לקח. ולא עוד אלא שקראו יעקב לשון עקבה ומרמה, שמזה ניתן לו הכח לעקבני, כי שם ה' יש בה כח נצחי שיצליח במרמה. וזהו שאמר, הכי קרא שמו יעקב, לא אמר הכי 'קראת', כי לא יצחק קראו שם זה, אלא מוסב על הקב"ה שקרא שמו יעקב, משום שהוא בני בכורו, ועל ידי זה ויעקבני שתי פעמים, שבעצם הדבר שה' קרא את שמו, את בכורתו לקח, ושמו גם נצחי להצליח בערמה, והנה עתה לקח את ברכתי.

וּבְדַאי להזכיר מה שכתוב ברבינו בחיי (פ' תולדות) על הכתוב, וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו, ויסתמום פלשתים אחרי מות אברם, ויקראו להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו (כו-יח). וממה שהתורה הודיעה זה, נראה שנחשב לו לזכות, ויש בזה התעוררות וקל וחומר שלא ישנה אדם מדרך אבותיו, שהרי יצחק אפילו שמות הבארות שקרא אותן אביו לא רצה לשנותן, וזהו קל וחומר לדרך האבות ומנהגותיהם ומוסר שלהם. ואולי מפני זה לא נשתנה שמו כמו שאר האבות, וזו מדה כנגד מדה, כן פירש הגאון ז"ל ע"כ.

*

וְאָמַר הכתוב, ויבא יעקב שלם עיר שכם, ונראה בהקדם לבאר מה דאיתא במדרש (הובא בקדושת יום טוב פ' ויצא מספר יסוד התורה) כל זמן שהיה יעקב בבית לבן לא שמר אלא שבת ע"כ. ויש להבין הלא האבות קיימו כל התורה, וכמו שהעיד בעצמו עם לבן גרתי (לב-ה), וברש"י ותרי"ג מצות שמרתי ע"כ. ונראה דהנה הכתוב אומר (שמות לה-ב) ששת ימים תעשה (בצירי) מלאכה וביום השבת יהיה לכם קודש שבת שבתון לה', ובעשרת הדברות נאמר ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי שבת לה' וגו' (שם כ-י), ולא הזכיר שם רק פעם אחת שבת. והכוונה הוא דאיתא בגמרא (ברכות לה:) תנו רבנן (דברים יא-יד) ואספת דגן וגו', מה

תלמוד לומר, לפי שנאמר (יהושע א-ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפיד, יכול דברים ככתבן, תלמוד לומר ואספת דגן, הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי רבי ישמעאל. רבי שמעון בן יוחי, אומר אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורע בשעת הרוח תורה מה תהא עליה, אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים שנאמר (ישעיה סא-ה) ועמדו זרים ורעו צאנכם. אמר אביי הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידם, כרבי שמעון בן יוחאי ולא עלתה בידם ע"כ, והיינו כי דרכו של רבי שמעון אינה נחלת הרבים, ולזה זוכין רק יחידי סגולה שמלאכתם נעשית על ידי אחרים.

וְהִנֵּה אנשים פשוטים שעוסקים במשא ומתן בששת ימי המעשה, הרי ימות החול שלהם חולין פשוטים, וממילא יום השביעי שלהם הוי שבת אחת בלבד, אמנם הצדיקים שתורתן אומנתן, ומלאכתן נעשית על ידי אחרים, הרי גם ימות החול שלהם בבחי' שבת, שאין עושין בו מלאכה. וההארה של אדם פשוט בשבת יש להצדיק בימות החול, ובעבור זה קראו את רבי שמעון בן יוחאי שבת דכולא שתא (זוה"ק נשא קמד:), מפני שיש לו הארה בחול כמו אחרים בשבת, ובשבת יוגדל הארתו. וזהו ששת ימים תיעשה מלאכה, שמלאכתו נעשית על ידי אחרים בכל ששת הימים, אזי וביום השביעי שבת שבתון, קדושה כפולה ומכופלת ודפח"ח. ויש לומר דעל זה רמזו אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות, שכל השבוע תהא בבחי' שבת, וכשמגיע יום השביעי תהא שבת שבתון, שתי שבתות, אז מיד היו נגאלין.

וַיֵּלֶךְ זה אמרו (זוה"ק ח"ג קעט:), מעולם לא זזה שכינה מישראל אפילו בשבת של חול. והיינו כי בצדיקים יש תחלה ששה ימים של שבת ועליהם בא יום של שבת שבתון, ובהמון עם השבת באה אחר ששת ימי חול, וגם אצליהם יש בשבת השראת השכינה, ומעולם לא זזה שכינה אפילו בשבת של חול, שמתהוים מששת ימי חול.

וּבְמִוּוֹ כן יעקב אבינו אשר היה איש תם יושב אהלים, וכל ימיו היה יושב באהלה של תורה שקוע בלימודו, הרי גם ימי החול נתקדשו אצלו בקדושת השבת, וכאשר שמר את השבת היה זה שבת שבתון. אבל כאשר בא לבית לבן והיה רועה צאנו, הייתי ביום אכלני חורב וקרח בלילה, לא שמר אלא 'שבת', ולא היה אצלו השבת קודש ב'שבת שבתון'.

*

גַּם יש לומר דהנה בבני יששכר (שבת ב-א) הקשה כיון שהסכמה של יוצר בראשית לכבד את יעקב לקראו בשם משמותיו, מאי שנא

בתום וביושר, ובכל 'כחי', השבת קודש שזהו כחי, שממנו אני נוטל כח ואומץ על ימי השבוע, גם בזה עבדתי אותו באמונה, שלא שמר אלא שבת ולא התוספות.

וּנְרָאָה עוד במה שמתאר את יום השבת כן בשם 'כחי', על פי מה שכתוב בעשרה מאמרות ביאור מה שאנו אומרים חמדת ימים אותו קראת, כי רצה הבורא לברוא העולם שיהיה ששה ימים, שיהיה כל יום כ"ח שעות דהיינו קס"ח שעות בששת הימים, אבל הימים אמרו כי לא טוב הוא שיהיה כל הימים שוים במדרגה, רק צריכים שיהיה יום אחד יותר גדול אשר כל הימים השתעבדו לו ויהיו נכנעים תחתיו, על כן נתנו כל אחד מהימים ד' שעות, שיבא הקב"ה מאלו כ"ד שעות את יום השבת קודש, שהשבת יהיה מלך הימים ויהיו נכנעים על הששת ימים כעבד על אדונו תחת השבת קודש, והשבת יהיה מושל עליהם, ועל כן כל ברכאין דלעילא ותתא ביומא שביעאי תליא, ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו כי הוא נעשה מלך הימים, ונמצא דהימים עצמן חמדו שיהיה יום השבת וישתעבדו אליו כהשתעבדות פחות לנכבד, וזה שאמר חמדת ימים, רצה לומר שהימים חמדו אליו, ורצו מעצמם שיהיה יום שביעי ראש ומנהיג עליהם, עד כאן דבריו הקדושים ע"כ [הובא בדרשות לחם שלמה דרוש פא]. ופירשו בזה גם נוסח הזמר, יום זה מכובד מכל ימים, כי שעות יום השבת נעשו מכובדים ממה שכל הימים נתנו ד' שעות מחלקם ליום השבת (עיין בפירוש עין יוסף על זמירות שב"ק). - ואם כן השבת הוא מורכב מהכ"ח שעות שהיו מתחלה בכל יום, והם נתנו מכחם ליום השבת, וזהו שאמר כי בכל 'כחי', היינו השבת ששורשו היא מהכ"ח שעות שביום, עבדתי את אביכן].

ע"כ כל פנים יעקב אבינו בבית לבן לא היה יכול לקיים מצות שבת בשלימות, כי יום השבת היה אצלו שבת של חול, אחר ששת ימי עבודה, וגם נחסר לו מקיום תוספת שבת כראוי לו. אך כעת כשעזב בית לבן, ויבא יעקב 'שלם עיר שכם', כאשר בא בערב שבת עם דמדומי חמה, עיר שכם, הזמן שנתעורר קדושת שבת כלה מלכתא, הוא בא שלם עם השבת גם כן, שהתחיל לשבות כדרכו עם תוספת שבת מחצות היום ואילך, ו'יחן את פני העיר', ו'יחן', שמשעה ו' חצות היום התחיל חנייתו ושבתיתו.

*

וי"ש בזה עוד רמז, דאיתא בגמרא (ביצה טז). אמר רבי שמעון בן לקיש נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו, נאמר (שמות לא-יז) וביום השביעי שבת וינפש, כיון ששבת ווי אבדה נפש [וינפש דרשינן ליה על הנפש

שם א-ל דייקא יותר משארי שמותיו ית"ש. וגם למה דוקא כעת קראו בשם. וכתב דהנה חיוב תוספת שבת אין לה שיעור קבוע (רא"ש ברכות פרק ד' סימן ו'), ומרן האר"י ז"ל כתב שיעורו של השביתה עם התוספות לפניו ולאחריו מהראוי להיות ל"א שעות, שש שעות בכניסתו, מן חצות יום השישי, ושעה אחת במוצאי שבת (פע"ח שער השבת פרק כד). ויש רמז בזה בתורה, מצות זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ-ח), הוא מצוה הל"א בתורה על פי חשבון ומנין הרמב"ם. וזהו שנאמר (דברים ה-יב) בדברות האחרונות, שמור את יום השבת וגו' כאשר צוך ה' אלקיך, כפי אשר צוך מצוה זו של שבת במספר ל"א למנין המצות, כן תשמור ל"א שעות. וכיון שיעקב קבע תחומין לשבת אשר שמירתו הוא עם התוספת ל"א שעות (כאשר הוא תחומו ומקורו בתורה מצוה ל"א), על כן בשכר זה קראו הקב"ה אז א-ל ע"ש.

ומצינו ביעקב שאמר ללבן, אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה (כט-יח). וכתוב באור החיים הק' אולי שנתן שוויה במה ששיעבד עצמו ז' שנים שהוא יותר מכדי שני עבד עברי ע"כ. וכתוב בליקוטי יהודה בשם הגה"ק בעל אמרי אמת מגור זצ"ל, דלמה שיעבד עצמו שנה יתירה יותר משנות עבד עבדי שמשעתעבד רק שש שנים. אך יעקב אבינו לא היה עובד בשבת, ולכן השלים שנה כדי שיהיה שש שנים שלימות, דלכל עבד יש דברים שמותר לעשות בשבת, ויעקב היה שובת מכל מלאכה ע"כ.

ומבואר ברמב"ם (ה' שכירות יג-ז) כדרך שמוזהר בעל הבית שלא יגזול שכר עני ולא יעכבנו, כך העני מוזהר שלא יגזול מלאכת בעל הבית ויבטל מעט בכאן ומעט בכאן ומוציא כל היום במרמה, אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן, שהרי הקפידו על ברכה רביעית של ברכת המזון שלא יברך אותה, וכן חייב לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר (לא-ו) כי בכל כחי עבדתי את אביכן, לפיכך נוטל שכר זאת אף בעולם הזה שנאמר (ל-מג) ויפרץ האיש מאד מאד ע"כ. ואם כן לא ביטל יעקב ממלאכתו אף רגע אחת. וכמו שמצינו שהקילו בפועלים בברכה רביעית בברכת המזון (ברכות מז.), ואומנין יכולין להתפלל בראש הזית ובראש התאנה שלא יתבטלו ממלאכתן בעלייתם ובירידתם (שם טז), על כן בבית לבן לא האריך בתוספת שבת רק רגע כפי חיובו. וזהו שאמרו שלא שמר 'אלא שבת', ולא הוסיף בתוספת שבת כמנהגו בשאר הזמנים.

[**וי"ש** לומר שעל זה רימוז יעקב באמרו לרחל וללאה, ואתנה ידעתן כי בכל כחי עבדתי את אביכן, כי קדושת השבת נותנת כח ואומץ לכל ימי השבוע. האמונה שהאדם שקוע בה כ"ד שעות רצופות שיש בורא עולם המנהיג את עולמו, מחזק את האדם בימי החול הבאים אחריה. וגם מקדושת השבת ויתרתי עבורו כדי לעובדו

שהלכה לה] ע"כ. ויש להבין מהו ענינו של הנשמה יתירה שניתוסף בשבת, וגם לא נרמז בקרא דבמוצאי שבת 'אבדה' נפש. ונראה דאיתא במדרש (ב"ר יד-ט) כי יש חמשה בחינות בנשמה, נפש, רוח, נשמה, יחידה, חיה ע"ש. וכתוב באור החיים הק' (ויקרא כב-יב), שכל חלק מנשמות אלו באים מעולם יותר גבוה, רוח מעולם היצירה, נשמה מעולם הבריאה, יחידה מעולם האצילות וכו'. ויש אדם שזוכה לכל המדרגות הקדושות, ויש שזוכה לשלשה, ויש לשנים, ויש לאחד, ומי שלא זכה אלא בנפש בעולם הזה, ולא לרוח, אין מעשיו מועילים כלום וכו', ואם זכה לרוח 'באמצעות מעשיו הטובים' יעלה הנפש למדרגת הרוח וכו' ע"ש.

וזהו ענין הנשמה יתירה שניתן לאדם ביום שב"ק, שגם אם בימי החול לא זכה רק לבחינה אחת או שתיים מהנשמה, ניתוסף לו בשבת עוד חלק נשמה ממדרגה הגבוה יותר שחסר לו, וזהו הנשמה יתירה שניתן להאדם ביום שב"ק, ועל ידה מתעורר ומשיג אור יותר גדול בעבודתו ואהבתו לקונו. וכיון ששבת וי נפש, הוא נשאר רק במדרגה הקטנה של נפש, ואבדה הנשמה יתירה, בחינת הנשמה של רוח נשמה יחידה חיה שניתוסף לו בשבת.

ולכן כאשר בא יעקב שלם 'עיר שכס', שהיה שלם במצות שבת, זכה אז 'יחן' את פני העיר, לבחינות הנשמה יתירה של נשמה יחידה חיה, ובשעה ו' שהתחיל אצלו תוספת שבת אז זכה להאיר אצלו הנשמה יתירה שניתן להאדם בכל שבת שנרמזת באותיות יח"ן. - וזהו המתנה טובה שיש לי בבית גנזי ושבת שמה, שאז מאיר בהאדם נשמה מבחינה יותר גבוהה, אשר על ידה יוכל להתעלות ביום השבת ביתר שאת, ויש לכל אחד לנצל זאת, שיהא אצלו יום השבת, לא רק שבת של חול באכילה ושתייה ושינה בשבת תענוג, אלא לקדשו בתורה ותפלה, שלא יהא דיבורו של תפלה בשבת כמו בחול, אלא יהא כל מלאכתו עשויה, שאין לו שום עסק בכל עניני הבלי עולם הזה, אלא דבוק באמונתו ואהבתו לקונו.

*

והנה כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכמו שנאמר (בראשית ב-ג) ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו. וכדי להמשיך הברכה מיום השבת לימי החול, על כן יש לנו להוסיף ולהמשיך קדושת השבת מלפניה ומלאחריה לימי החול, כדי שבזה יתמשך ברכת יום השבת לחול. והמאריך יותר בתוספת שבת ממשך ברכת השבת ביתר שאת על הימים הבאים לאחריה. וכתוב בתורת שבת (ערך שבת פרק א' אות יז) משמיה של הרה"ק

הר"ן מלעכוויטש זצ"ל שעצם יום השבת יומא דנשמתין, משפיע השפעה רוחנית לכל השבוע. והתוספת שבת משפיע השפעה גשמיות על עניני חול. לו היו הבעלי בתים שומעים לי, והיו עושים תוספת שבת גדול, היה להם שפע פרנסה לכל השבוע ע"כ.

ולכן כאשר בא יעקב שלם עם דמדומי חמה, וקיים מצות שבת עם התוספת במדה גדושה, עד שעבור זה קראו ה' א-ל, נשפע מזה שם ברכות רוחניות וגשמיות, ומטבע ושוקים תיקן להם, שנמשך ברכה במסחרם ובהונם. וגם מרחצאות תיקן להם, שיוכלו לרחוץ עצמם מזוהמתם ולכלוך עונותיהם, כי כל זה בא מהשפעת שמירת שבת כראוי.

וכתוב ברמב"ם (ה' שבת ל-ב), וקראת לשבת עונג ולקדוש ה' מכובד (ישעיה נח-ג), איזהו כבוד וכו', מתעטף בציצית ויושב בכבוד ראש מיחל להקבלת פני השבת, כמו שהוא יוצא לקראת המלך וכו'. וכל השומר את השבת כהלכתה ומכבדה ומענגה כפי כחו, כבר מפורש בקבלה שכרו בעולם הזה, יתר על שכר הצפון לעולם הבא, שנאמר (שם נח-יד) אז תתענג על ה' והרכבתך על במתי ארץ, והאכלתיך נחלת יעקב' כי פי ה' דבר ע"כ. והיינו כי יעקב עצמו קיים את השבת בכל פרטותיה, עוד קודם שניתנה, ולכן זכה לנחלה בלי מצרים.

*

ויש להוסיף עוד, כי יש הארה מעולם הבא גם בהאי עלמא, על דרך שאמרו (ברכות יז). עולמך תראה בחיך. וכל דבר ישנו בעולם שנה נפש, והנה בעולם זהו ארץ ישראל, וכמו שכתוב באבן עזרא בפרשתנו, ויקן את חלקת השדה (לג-ט) כי מעלה גדולה יש לארץ ישראל, ומי שיש לו בה חלק, חשוב הוא כחלק לעולם הבא ע"כ (והעתיקו גם ברמב"ן שם). וב'שנה' הוא יום השבת, אחד מששים לעולם הבא (ברכות נז:), וב'נפש' זה יעקב, ויתרוצצו הבנים בקרבה (כה-כב), וברש"י שהיו מריבים בנחלת שני עולמות. ואיתא בילקוט (ח"א קיא) כשהיו יעקב ועשו במעי אמון, אמר לו יעקב לעשו, אחי שני עולמות לפנינו, העולם הזה והעולם הבא וכו', טול אתה העולם הזה ואני אטול העולם הבא וכו', נטל עשו חלקו העולם הזה, ויעקב נטל חלקו העולם הבא ע"כ. ואם כן כאשר בא יעקב (נפש) לארץ ישראל (עולם) בכניסת יום השבת (שנה), התעצם אצלו אור קדושת תענוג עולם הבא, עולמך תראה בחיך, ויבא יעקב שלם, שזהו עיקר השלימות, יפה שעה אחת קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה.

<p>נתנדב ע"י ירדני מוה"ר ר' משה יוסף האפפמאן הי"ד לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בני לעול התורה והמצות</p>	<p>נתנדב ע"י ירדני מוה"ר ר' דוב ברילל הי"ד לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בני לעול התורה והמצות</p>	<p>נתנדב ע"י ירדני מוה"ר ר' אלימלך שארף הי"ד לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למל מוב</p>	<p>לעילוי נשמת הרבנית הצדיקת מרת הנה ע"ה בת הנה"ק רבי חיים יהודה הלוי דייטש זצוק"ל - דומ"ץ מאקאווא אשת כ"ק הנה"צ אב"ד סאמבאטהעלי זצוק"ל נפטר ביום ערב תוכה שנת תשנ"ג לפ"ק תנצב"ה.</p>
--	---	--	--